

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS**

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

CONSILIUL EUROPEI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIUNEA II

CAZUL ALIUȚĂ v. ROMÂNIA

(Cerere nr. 73502/01)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

11 iulie 2006

Această hotărâre va deveni finală conform condițiilor prevăzute de art. 44 § 2 din Convenție. Poate face subiectul reviziei editoriale.

În cauza Aliuță v. România,

Curte Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea II), în calitate de Cameră compusă din:

Dl. J.-P. COSTA, *Președinte*,

Dl. A.B. BAKA,

Dl. R. TÜRMEŢEN,

Dl. C. BİRSAN,

Dl. M. UGREKHELIDZE,

Dna. E. FURA-SANDSTRÖM,

Dna D. JOČIENĖ, *judcători*,

și Dl. S. NAISMITH, *Grefier Adjunct Secțiune*,

deliberând în data de 20 iunie 2006,

emite următoarea hotărâre, adoptată în acea dată:

PROCEDURĂ

1. Cazul își are originea într-o reclamație (nr. 73502/01) împotriva României înaintată Curții conform art. 34 din Convenția pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare „Convenția”) de către un cetățean român, Dl. Gheorghe Aliuță („reclamantul”), în data de 14 august 2000.

2. Guvernul României („Guvernul”) a fost reprezentat de către Dna. Roxana Rizoiu, urmată de către Dna. Beatrice Rămășcanu, din cadrul Ministerului de Afaceri Externe.

3. În data de 23 martie 2004, Curtea a decis să comunice Guvernului reclamația cu privire la durata procedurilor. Aplicând articolul 29 alin. 3 din Convenție a decis să hotărască cu privire la admisibilitatea și fondul reclamației în același timp.

IN FACT:

4. Reclamantul s-a născut în 1959 și locuiește în România.

5. În data de 30 septembrie 1997, reclamantul a fost reținut de către organele de poliție sub acuzație de tâlhărie și a fost informat că a fost deschisă acțiunea penală împotriva lui de către Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție. În data de 24 octombrie 1997, procurorul a trimis reclamantul în judecată în fața judecătorie din București.

6. Judecătoria din București l-a achitat pe reclamant prin hotărârea emisă în data de 2 decembrie 1998, precum și prin decizia pronunțată în data de 9 iunie 1999 de către Curtea de Apel București. Cu toate acestea, în decizia finală din data de 21 martie 2000, Curtea Supremă de Justiție a hotărât

contrariul și l-a condamnat pe reclamant la o pedeapsă de patru ani și șase luni închisoare. A fost reținut în perioada 30 septembrie 1997 – 10 februarie 1998 și din nou din 14 aprilie 2000 până la data de 19 februarie 2001.

7. În aprilie 2001, Procurorul General, în urma cererii reclamantului, înainta un apel extraordinar la Curtea Supremă de Justiție în vederea casării deciziei finale din data de 21 martie 2000 (*“recurs în anulare”*).

8. În data de 8 octombrie 2001, Curtea Supremă de Justiție a permis recursul în anulare. A fost casată decizia finală din 21 martie 2000, hotărârea din 9 iunie 1999 și cea din 2 decembrie 1998, iar cauza a fost transmisă către procuror pentru continuarea investigațiilor. S-a reținut că probele administrate în această cauză erau contradictorii și necesitau mai multe clarificări înainte ca această cauză să fie judecată de către instanțe.

9. Într-o decizie din data de 10 iulie 2002, procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a încetat urmărirea penală împotriva reclamantului. În data de 23 mai 2003, același procuror l-a informat pe reclamant că s-a răzgândit cu privire la decizia anterioară și a redeschis urmărirea penală în această cauză.

10. În data de 18 martie 2004 procurorul a înaintat din nou acțiune penală împotriva reclamantului la judecătoria din București, care l-a achitat conform unei hotărâri din data de 15 decembrie 2005.

11. Procurorul din cadrul judecătoriei din București a făcut apel împotriva celei hotărâri la Curtea de Apel București, unde cazul se află încă pe rolul acestei instanțe.

12. Conform hotărârii din data de 26 iunie 2003, judecătoria din București a respins ca prematură acțiunea civilă înaintată de către solicitant împotriva Statului prin Ministerul de Finanțe, prin care se solicită despăgubiri pentru arest, care a fost considerat de către acesta ca fiind ilegal. Reiese din dosar că solicitantul nu a înaintat apel împotriva acestei hotărâri.

ÎN DREPT:

I. ÎNCĂLCAREA ARTICOLULUI 6 ALIN. 1 DIN CONVENȚIE

13. Reclamantul a înaintat o plângere împotriva duratei procedurilor care sunt incompatibile cu condiția de „perioadă de timp rezonabilă”, prevăzută de art. 6 alin. 1 din Convenție, care dispune astfel:

„În stabilirea ... oricărei acuzații împotriva unei persoane, acea persoană are dreptul la ... audieri ținute pe parcursul unei perioade de timp rezonabile de către [un] ... tribunal...”

14. Guvernul a contestat acest argument. S-a considerat că au existat două seturi diferite de proceduri, dintre care prima a început în data de 30

septembrie 1997 și care a încetat în data de 31 martie 2000, iar cea de-a doua a început să curgă în data de 8 octombrie 2001 și în prezent se află în derulare. Din acest punct de vedere, Curtea ar fi trebuit să le evalueze separat și să observe că ambele întrunesc condițiile prezentate în jurisprudență cu privire la durata procedurilor.

15. Curtea nu poate fi de acord cu punctul de vedere al Guvernului prin care cele două proceduri trebuie analizate separat. Reamintește că în decizia sa din data de 8 octombrie 2001, Curtea Supremă de Justiție a casat toate hotărârile anterioare și a înapoiat cazul către procuror pentru continuarea investigațiilor. Astfel, toate procedurile judiciare din acest caz au fost reduse la zero. Prin urmare, la mai mult de patru ani de la data la care reclamantul a fost informat cu privire la existența acestei cauze (data de 30 septembrie 1997), această cauză era în același stadiu, similar cu momentul în care procedurile au fost inițiate.

Curtea observă că întârzierile procedurale par a fi cauzate de către eșecul autorităților judiciare, avându-se în vedere că deciziile pronunțate au fost casate, iar cauza a fost transmisă la procuror pentru completarea urmăririi penale. Nimic nu indică că reclamantul a contribuit semnificativ la prelungirea cauzei.

16. Cu toate acestea, Curtea consideră că trebuie luate în considerare numai perioadele de timp în care cazul s-a derulat efectiv în instanță, perioade în care nu s-au emis niște decizii efective și unde autoritățile erau obligate să emită o astfel de decizie (vezi, *mutatis mutandis*, *Rudan v. Croatia* (dec.), nr. 45943/99, 13 septembrie 2001; *Markin v. Russia* (dec.), nr. 59502/00, 16 septembrie 2004). Prin urmare, în cazul de față, nu se va lua în considerare perioada de timp cuprinsă între decizia finală din 21 martie 2000 și 8 octombrie 2001, când Curtea Supremă de Justiție a permis recursul în anulare (vezi, *mutatis mutandis*, *Yaroslavtsev v. Russia*, no. 42138/02, § 22, 2 decembrie 2004, și *Klyakhin v. Russia*, nr. 43082/99, § 91, 30 noiembrie 2004).

De asemenea, Curtea nu va lua în considerare perioada cuprinsă între cele două decizii ale procurorului, cea din data de 10 iulie 2002, care a încheiat urmărirea penală împotriva reclamantului și cea din data de 23 mai 2003, care a redeschis urmărirea penală, deoarece reclamantul nu era acuzat penal în timpul acestei perioade (*Stoianova și Nedelcu v. România*, nos. 77517/01 și 77722/01, § 20, 4 august 2005).

17. În mod similar, perioada luată în considerare este cea dintre data de 30 septembrie 1997 până la 21 martie 2000, din 8 octombrie 2001 până la 10 iulie 2002 și din 23 mai 2003 până în prezent, avându-se în vedere că procedurile sunt încă în derulare în cadrul Curții de Apel București. Prin urmare, aceste proceduri durează de mai mult de șase ani și patru luni.

Șase instanțe au examinat cazul reclamantului în tot acest timp, în concordanță cu trei niveluri de jurisdicție ordinară și un nivel corespunzător recursului în anulare.

A. Admisibilitate

18. Curtea observă că această reclamație nu este în mod evident nefondată în înțelegerea articolului 35 alin. 3 din Convenție. În continuare observă că este admisibilă în baza altor argumente. Prin urmare trebuie declarată ca fiind admisibilă.

B. Fond

19. Curtea reamintește că noțiunea de perioadă de timp rezonabilă trebuie analizată în lumina circumstanțelor cazului și cu referire la următoarele criterii: complexitatea cazului, comportamentul reclamantului și comportamentul autorităților relevante (vezi, printre multe alte autorități, *Pélissier și Sassi v. France* [CG], nr. 25444/94, § 67, CEDO 1999-II)

20. Curtea a găsit frecvent încălcări ale art. alin. 1 din Convenție în cazuri care ridică probleme similare cu cele din prezentul caz (vezi *Pélissier și Sassi*, citat mai sus).

21. Examinând materialul înaintat, Curtea consideră că Guvernul nu a înaintat nici un argument sau fapt capabil de persuasiune care ar putea duce la o altă decizie în acest caz. Observând jurisprudența referitoare la acest subiect, Curtea consideră că în acest caz durata procedurilor a fost exagerată și nu a întrunit condițiile de „perioadă de timp rezonabilă”.

Prin urmare se consideră că aceasta este o încălcare a art. 6 alin. 1.

II. ALTE RECLAMAȚII

22. În continuare, reclamantul se plânde de ilegalitatea procedurilor, avându-se în vedere că s-a trecut cu vederea dreptul său la apărare și declară să prezumția de nevinovăție nu a fost respectată. Curtea reamintește că la întrebarea dacă sau nu procedurile în instanță au fost echitabile, conform prevederilor art. 6 alin. 1, se poate răspunde prin examinarea procedurilor în întregimea lor, de exemplu odată ce acestea au fost încheiate (vezi *H. v. Franța*, hotărârea din 24 octombrie 1989, Serie A nr. 162 A, p. 23, § 61 și *Vass v. Ungaria*, nr. 57966/00, § 47, 25 noiembrie 2003).

23. Curtea observă că, deoarece cauza reclamantului este încă în derulare în cadrul Curții de Apel București, aceste reclamații sunt premature și trebuie respinse conform art. 35 punctele 1 și 4 din Convenție.

24. În cele din urmă, reclamantul se plânde de faptul că judecătoria București i-a respins în data de 26 iunie 2003 pretențiile civile de despăgubire pentru reținere ilegală. Reiese din dosar că solicitantul nu a înaintat apel împotriva acestei hotărâri.

25. Curtea reamintește că obiectul regulii privind epuizarea căilor de atac interne este să permită autorităților naționale (în primul rând autorităților judiciare) să rezolve acuzațiile aduse referitoare la încălcarea

unui drept din Convenție și, acolo unde este cazul, să rezolve situațiile respective înainte ca astfel de plângeri să fie înaintate către Curte (vezi *Azinas v. Cipru* [CG], nr. 56679/00, § 38, 28 aprilie 2004; și *Kudla v. Polonia* [CG] nr. 30210/96, § 152, CEDO 2000-XI).

Mai mult, nimic din acest caz nu indică ineficiența apelului înaintat împotriva hotărârii civile pronunțată de judecătoria. Reclamantul ar fi trebuit, prin urmare, să epuizeze și această cale de atac înainte de a înainta reclamația către Curte.

26. Prin urmare aceasta reclamație trebuie respinsă conform art. 35 index 1 și 4 din Convenție în baza ne-epuizării tuturor căilor de atac interne.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

27. Articolul 41 din Convenție prevede:

“În cazul în care Curtea observă o încălcare a Convenției sau a Protocolelor sale adiționale și în cazul în care dreptul intern al Înaltei Părți Contractante implicate permite numai efectuarea unor reparații parțiale, Curtea va acorda satisfacție dreaptă pății vătămate, dacă este cazul.”

A. Prejudiciu

28. Reclamantul a solicitat 200,000 Euro (EUR) cu privire la prejudicii ne-pecuniare. Acesta nu a specificat nici o sumă pentru costuri sau cheltuieli, precizând că nu a păstrat chitanțele care le-ar fi justificat.

29. Guvernul a contestat aceste pretenții.

30. Curtea consideră că reclamantul ar fi trebuit să susțină prejudiciul ne-pecuniar. Hotărând în baza echității, i se acordă suma de EUR 1,200 în cadrul acestui punct.

31. În continuare, reamintește, că în conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant este îndreptățit la rambursarea costurilor și cheltuielilor numai dacă se dovedește că acestea au fost efectiv reale și necesare și au fost într-un quantum rezonabil. În acest caz, avându-se în vedere informațiile primite și criteriul menționat mai sus, Curtea nu acordă nimic în cadrul acestui punct.

B. Dobânda aplicată

32. Curtea consideră adecvat ca dobânda aplicată să fie bazată pe rata marginală de împrumut a Băncii Europene Centrale, la care să se adauge trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. *Declară* în mod unanim ca fiind admisă reclamația cu privire la durata excesivă a procedurilor și restul reclamației ca fiind respinsă;
2. *Deține* șase voturi pentru și unul împotrivă cu privire la încălcarea prevederilor art. 6 alin. 1 din Convenție;
3. *Deține* șase voturi pentru și unul împotrivă cu privire la faptul că:
 - (a) Statul reclamat trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine finală, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, suma de EUR 1,200 (o mie două sute de euro) cu privire la prejudiciul ne-pecuniar, în moneda națională a Statului reclamat, la o rată de schimb aplicabilă în ziua plății, plus impozitele aferente;
 - (b) De la data expirării termenului de trei luni mai sus menționat și până la data plății efective a prejudiciului va fi percepută o dobândă la suma menționată mai sus, conform unei rate egale cu rata de împrumut marginală a Băncii Europene Centrale, pe perioada aplicată, la care să fie adăugate trei puncte procentuale;
4. *Respinge* în mod unanim restul cererii reclamantului cu privire la recompensă echitabilă.

Pronunțată în limba engleză și comunicată în scris la data de 11 iulie 2006, conform Regulii 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

S. NAISMITH
Grefier Adjunct

J.-P. COSTA
Președinte

În conformitate cu art. 45 alin. 2 din Convenție și Regula 74 alin. 2 din Regulamentul Curții, avizul negativ al doamnei Fura-Sandström este anexat la prezenta hotărâre.

J.-P. C.
S.H.N.

AVIZUL NEGATIV AL DOAMNEI JUDECĂTOR FURA-SANDSTRÖM

Am votat împotriva majorității, care a găsit o încălcare a art. 6 alin. 1. În opinia mea nu există nici o încălcare a art. 6 alin. 1 din următoarele motive:

Sunt de acord cu declarația Guvernului, conform căruia există două seturi de proceduri care ar trebuie analizate separat. Astfel, am observat că ambele seturi de proceduri întrunesc condițiile prevăzute de jurisprudența Curții cu privire la durata procedurilor în cazurile penale.

Chiar și în cazul în care cele două seturi de proceduri sunt analizate ca întreg, așa cum a observat majoritatea, și luând în considerare numai perioadele de timp în care cazurile s-au derulat în fapt în cadrul instanțelor, nu găsesc că această durată (6 ani și trei luni) este excesivă. Șase instanțe au examinat cazul reclamantului în tot acest timp, în concordanță cu trei niveluri de jurisdicție ordinară și un nivel corespunzător recursului în anulare (vezi alin. 17 din hotărâre). Chiar dacă în opinia mea, durata până în prezent (procedurile fiind încă în derulare) întrunesc condiția de „perioadă de timp rezonabilă”, nu exclud posibilitatea că ar putea exista probleme în viitor. Cu toate acestea, această chestiune este prematură.